

پسر بوت دوز

Skomakersønnen

- En polsk fortelling

بود نبود در روزگار دور پسری با پدر بوت دوزش یکجا
زندگی میکرد. پدر این پسر یک آدم عصبانی و غالمغالی بود
و همیشه سر پسرش داد میزد. یک روز پدرش آنقدر عصبانی
بود که پسر خود را از خانه کشید.

Det var en gang en gutt som bodde sammen med sin far
som var skomaker. Faren var en sinnatagg og kjeftet på
gutten hele tida. En dag ble faren så sint, at han kastet ut
gutten sin hjemmefra.

پسرک با خودش کمی نان خشک گرفت و زیر آسمان کبود گم شد. رفت و رفت تا به جنگلی رسید. از بین بته ها و دار و درخت ها گذشت و بالاخره آنقدر خسته شد که مجبور شد کمی استراحت کند

Gutten fikk bare med seg litt brød, og dro sin vei. Han gikk og gikk, helt til han kom til en skog.

Han gikk gjennom busker og kratt, og til slutt ble han så sliten at han la seg ned for å hvile.

دفعتن چشمش به خیل مورچه ها افتاد که در حال دویدن به هر طرفند و در هنگام دویدن با همدگر تصادف کرده و بیروبار عجیبی درست کرده بودند. پسرک با خودش فکر کرد: "چه اتفاق افتاده؟"

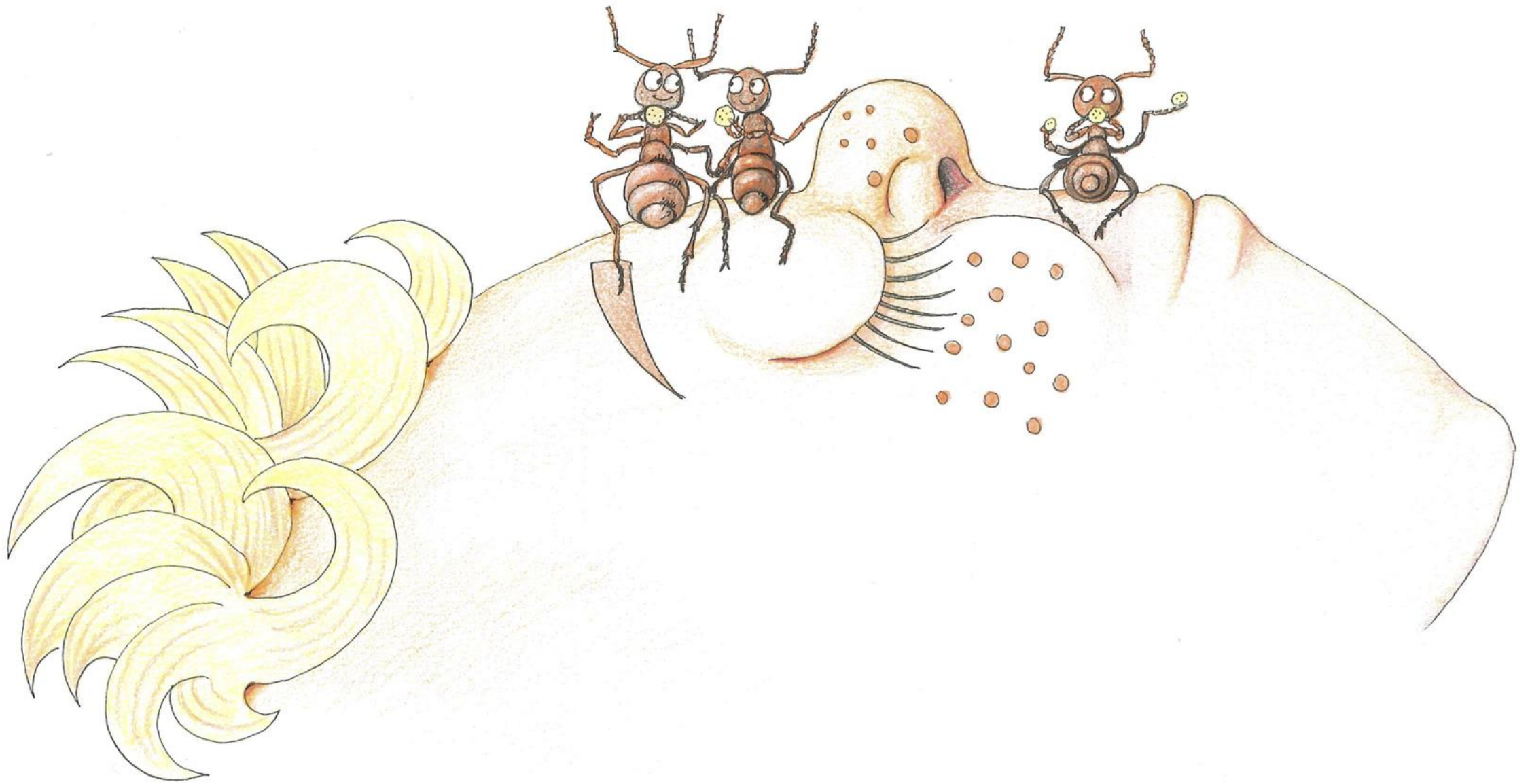
Plutselig så han masse maur som løp rundt til alle kanter, de krasjet med hverandre og det var virkelig kaos. «Hva har skjedd?»

tenkte gutten.

بعد متوجه شد که خانه مورچه ها ویران شده است. "
من از دل آدم بیخانه می آیم و میدانم بی خانه گی
یعنی چه" و با دستش خانه مورچه ها را دوباره
درست کرد و یک مشت پَر میده نان را از جیبش
کشید و اطراف خانه مورچه ها پاش داد.

«Aha!» Gutten så at det var en murtue som
var ødelagt. «Jeg vet hvordan det er å miste
hjemmet sitt,» sa gutten, og feiet jorda
tilbake på plass.
Deretter tok han en håndfull med brødsmuler
ut av lomma og strødde det rundt til maurene.

مورچه ها در حال خوردن نان بودند و پسرک را خواب برد.

Mens maurene spiste brød, la gutten seg ned og sovnet.

روز دیگر که بیدار شد و آماده گی گرفت براهش ادامه دهد، مورچه ها بدورش جمع شدند و گفتند: "تشکر که مهربان و خوب بودی. ما ترا هرگز فراموش نخواهیم کرد و وعده می‌دهیم روزی به کمک ات بیاییم". پسرک با خنده در حالیکه براهش روان شد گفت: "شما به من چگونه کمک خواهید نمود؟"

Neste dag våknet gutten og gjorde seg klar til å dra videre.

Da samlet maurene seg rundt ham og sa: «*Takk for at du var snill og grei, vi skal aldri glemme deg.*

Vi lover å komme og hjelpe deg». «*Hvordan skal dere hjelpe meg?*» sa gutten smilende og fortsatte på sin vei.

باز هم رفت و رفت، هی میدان و طی میدان تا نزدیک دریاچه رسید که پَر از ماهی های طلایی بود.

Han gikk gjennom skog og mark, helt til han kom til en elv - full av fisk - gullfisk!

ماهی ها تا چشم شان به پسرک افتاد ترسیدند که مبادا آنها را بگیرد و بخورد و با سرعت رو به فرار گذاشتند.

پسرک گفت: "من میدانم خانه خود را رها کردن چه حسی دارد." و از جیبش مستی خورده های نان را کشید و به آب انداخت.

Da gullfiskene så gutten, ble de så redde. De trodde at gutten skulle fange dem og spise dem opp.

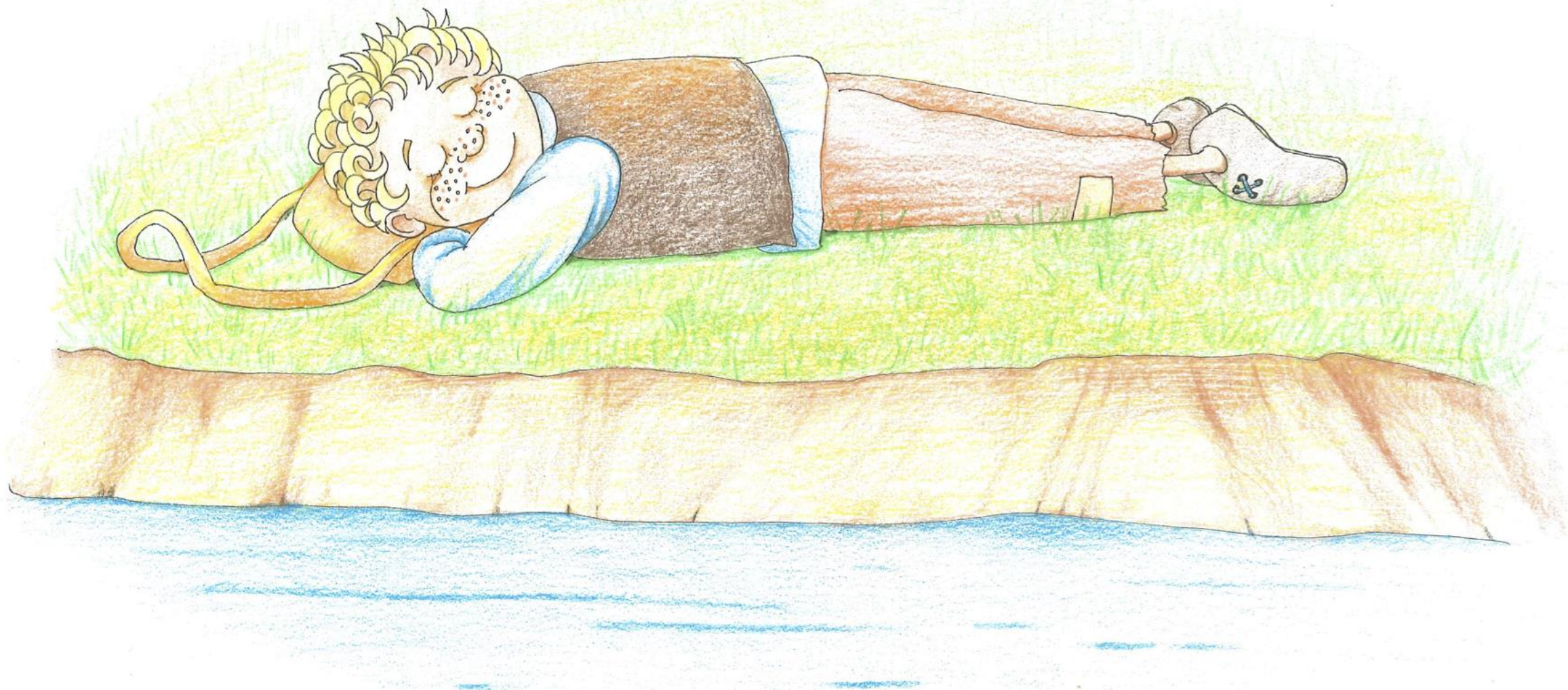
Dermed begynte de å svømme fort av sted. «Jeg vet hvordan det er å måtte forlate sitt hjem,» sa gutten.

Dermed tok han en håndfull med brødsmuler ut av lomma si og kastet det ned i vannet.

ماهی ها بوی نان را حس کردند و آبیازی
کنان بر گشتند و حتا در خوردن خورده های
نان از همدگر سبقت می گرفتند.

Fiskene luktet brødet, snudde seg og svømte
fort tilbake mens de krasjet i hverandre.
De begynte å sloss om maten og spiste grådig
opp alt sammen.

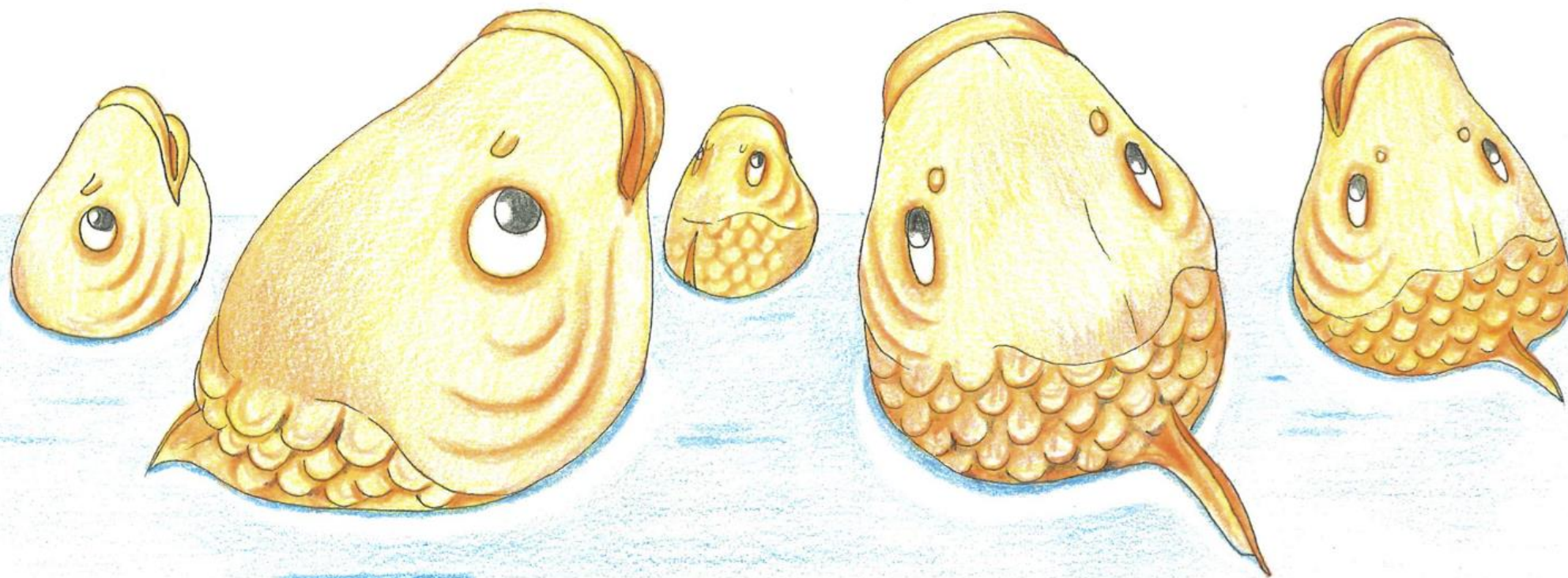
پسرک خندید و ماهی ها را بحال شان رها کرد و خودش سرش را گذاشت و خوابید.

Gutten smilte, la seg ned og sovnet.

روز دگر پسرک بیدار شد و خود را آماده رفتن ساخت.

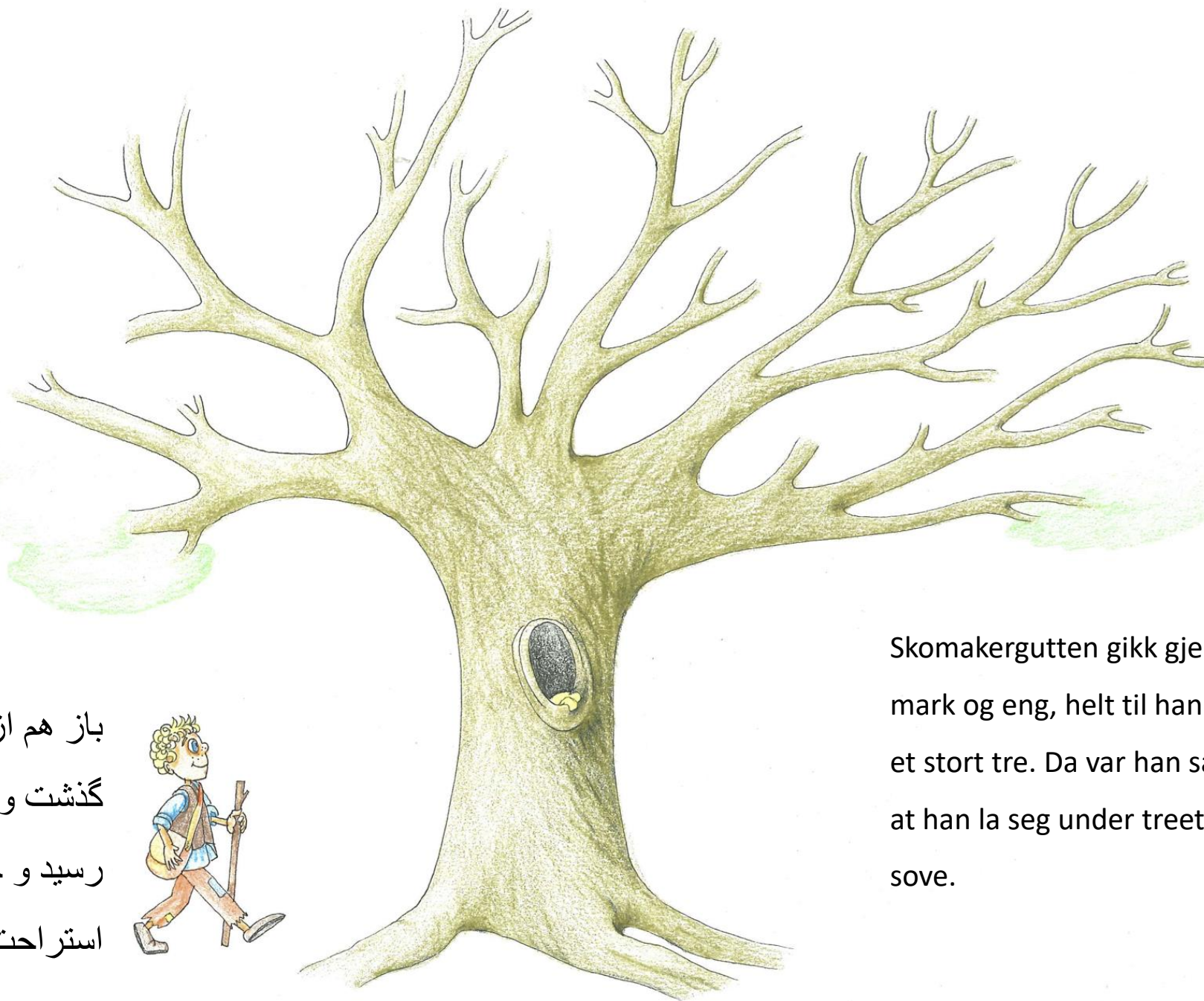
Neste dag våknet gutten og gjorde seg klar til å dra videre.

دید همه ماهی ها لب دریاچه جمع شده اند و میگویند: "تشکر که
مهربان و خوب بودی. ما هرگز ترا فراموش نخواهیم کرد و وعده
میدهیم روزی به کمک ات بیاییم." پسرک خندید و گفت: "هاهاها. شما
مرا چگونه کمک خواهید کرد" و براهش ادامه داد

Da stakk fiskene hodene opp av vannet og sa: «Takk for at du var
snill og grei, vi skal aldri glemme deg. Vi lover å komme og hjelpe
deg». «He, he, hvordan skal dere hjelpe meg?» sa gutten og
fortsatte på sin vei.

باز هم از سبزه زار ها و علفزار ها
گذشت و نزدیک درخت بزرگی
رسید و چون خسته بود خواست کمی
استراحت کند

Skomakergutten gikk gjennom
mark og eng, helt til han kom til
et stort tre. Da var han så sliten
at han la seg under treet for å
sove.

دفعتن صدایی شنید. "بزرززرززرززرززرززرز" بلند شد و به اطرافش نگاه کرد. بالای سرش هر طرف زنبور های زیادی در چرخش و پرواز بودند. پسرک حیران بود که چه اتفاق افتاده. و فوری متوجه شد که خانه گک زنبور ها از درخت پایین افتاده و عسل (مایع چسپناک) شان هم به هر طرف ریخته بود. پسرک گفت: "من درد از دست دادن خانه را خوب میدانم" و همه پرزه های خانه زنبور را بهم چسپانده سر جایش گذاشت تا زنبور ها عسل جمع کنند و دوباره تخم گذاری نمایند.

«Bzzzzzzz,» hørte han plutselig. Han reiste seg og så seg rundt. Over hodet hans virvlet det mange bier til alle kanter.

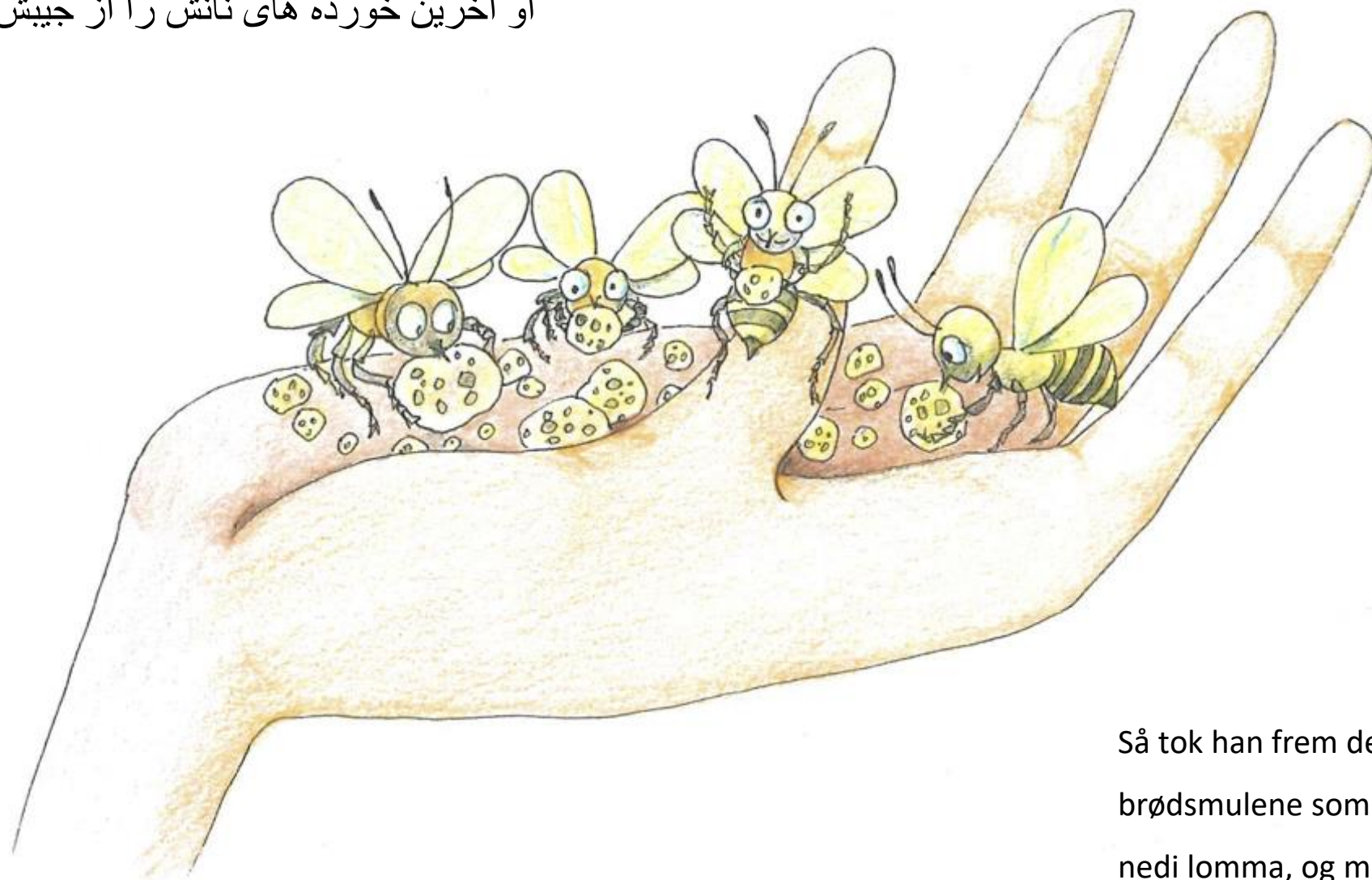
«Hva har skjedd?» tenkte han.

«Aha!» Han la merke til noen bikuber som var dratt ut av trehuler, og bivoks som hadde blitt kastet rundt omkring.

«Jeg vet hvordan det er å miste et hjem,» sa gutten og satte kubene sammen igjen. Nå kunne biene samle honning og legge egg igjen.

او آخرین خورده های نانش را از جیبش کشید و به زنبور ها داد

Så tok han frem de siste
brødsmulene som han fant
nedi lomma, og matet biene.

و بعد خوابش برد.

Deretter sovnet han.

روز بعد که پسرک بیدار شد، حس کرد بسیار گرسنه است ولی دیگر هیچ نانی باقی نمانده بود که بخورد. با خود گفت: "باید بروم و غذایی بیابم" و دید که همه زنبور ها دور سرش جمع شدند و گفتند: "تشکر که مهربان و خوب بودی. ما هرگز ترا فراموش نخواهیم کرد و روزی به کمک ات می آییم" پسرک در حالیکه براه خود ادامه میداد گفت: "شما چگونه مرا کمک خواهید کرد؟"

Neste dag sto gutten opp og merket at han var kjempesulten.
Han hadde ikke flere brødsmuler igjen. «Jeg må dra og finne noe mat,» sa han.
Da slo biene en sirkel rundt hodet hans og sa: «Takk for at du var snill og grei, vi skal aldri glemme deg. Vi lover å komme og hjelpe deg». «Hvordan skal dere hjelpe meg?» sa gutten og fortsatte på sin vei.

از ده و قریه گذشت و به یک
شهر رسید. در شهر خانه های
زیادی بود و در وسط آن همه
خانه قصری بود و در وسط
قصر برجی بلندی بود،

Han gikk gjennom mark og
eng, helt til han kom til en
by. I byen var det mange
hus.

Midt mellom husene var
det et slott. I midten av
slottet var det et tårn.

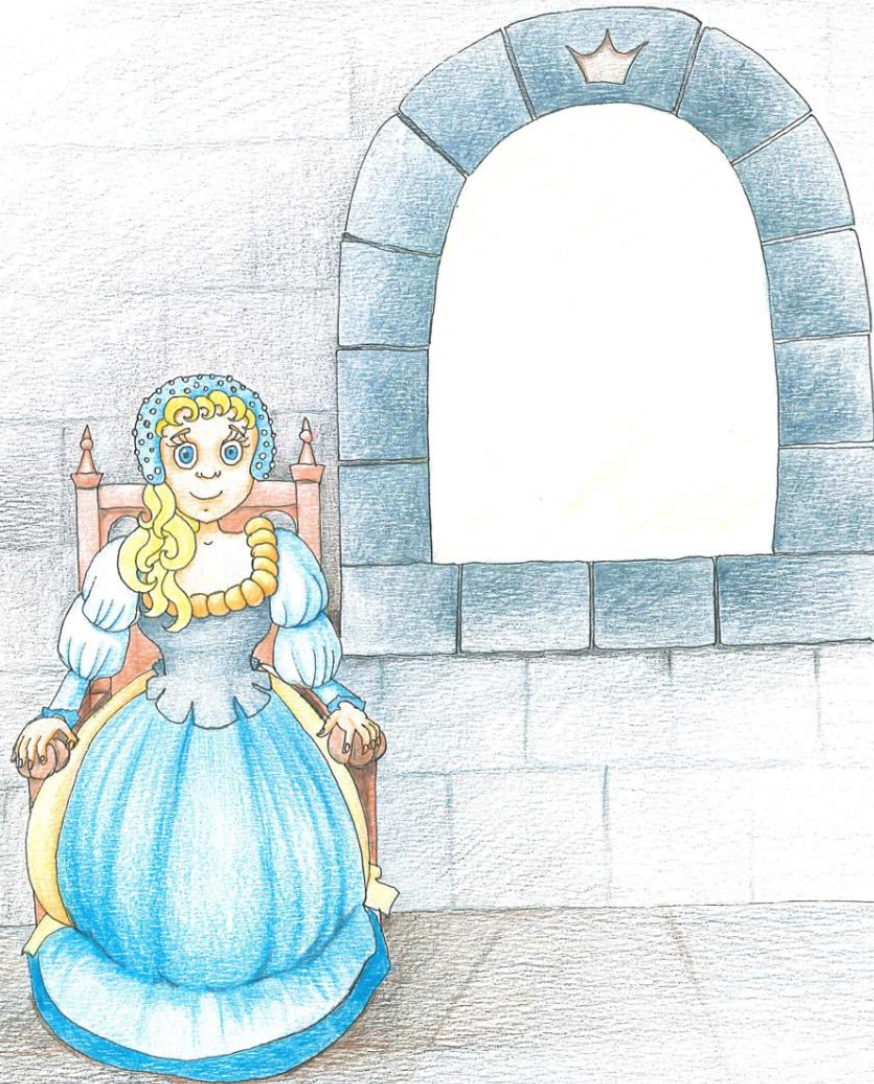

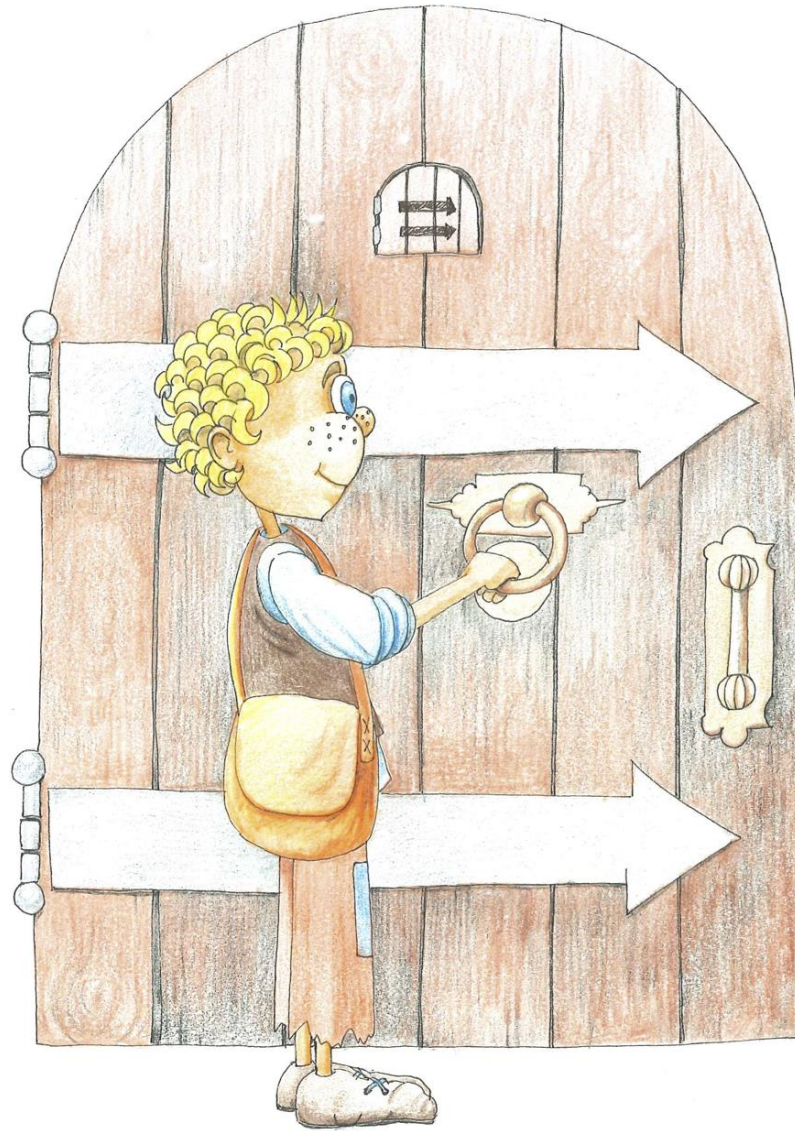
در بلندا، در بالای برج اتاقی بود

Tårnet var kjempehøyt og oppe i tårnet var det et rom.

که در آن شاهدختی قفل شده بود و کلید قفل هم
گم شده بود. مادر شاهدخت گفته بود: "هر کسی
که کلید را پیدا کند می تواند با شاهدخت ازدواج
کند."

Inni rommet var det en vakker prinsesse. Hun
var låst inne og nøkkelen var borte. Den som
klarer å finne nøkkelen til rommet hennes,
skulle få gifte seg med henne, hadde moren
hennes sagt.

پسر بوت دوز خواست شانس خود را آزمایش کند و به همین سبب رفت و به دروازه قصر تک تک کرد.

Skomakergutten ville ta sjansen. Derfor dro han til slottet og banket på.

مادر شاهدخت دروازه را باز کرد. او گوش های کلان داشت، بینی
چنگ، کلاه دراز سیاه و یک جارو در وسط پا هایش. او یک جادوگر
بود!

Moren til prinsessa åpnet døra.

Hun hadde store ører, krokete nese, svart stor hatt på hodet og en
feiekost mellom bena.

Hun var rett og slett en heks!

جادوگر از پسر بوت دوز پرسید: "آیا آمدی که با شاهدخت ازدواج کنی؟"

پسر لرزیده جواب داد: "بلی" جادوگر گفت: "پس باید سه کار را انجام بدهی."

اگر یکی از این سه کار را نتوانستی انجام بدهی، گردنت را میشکنم." پسر

بوت دوز ترسیده گفت: "کارها را برایم بده"

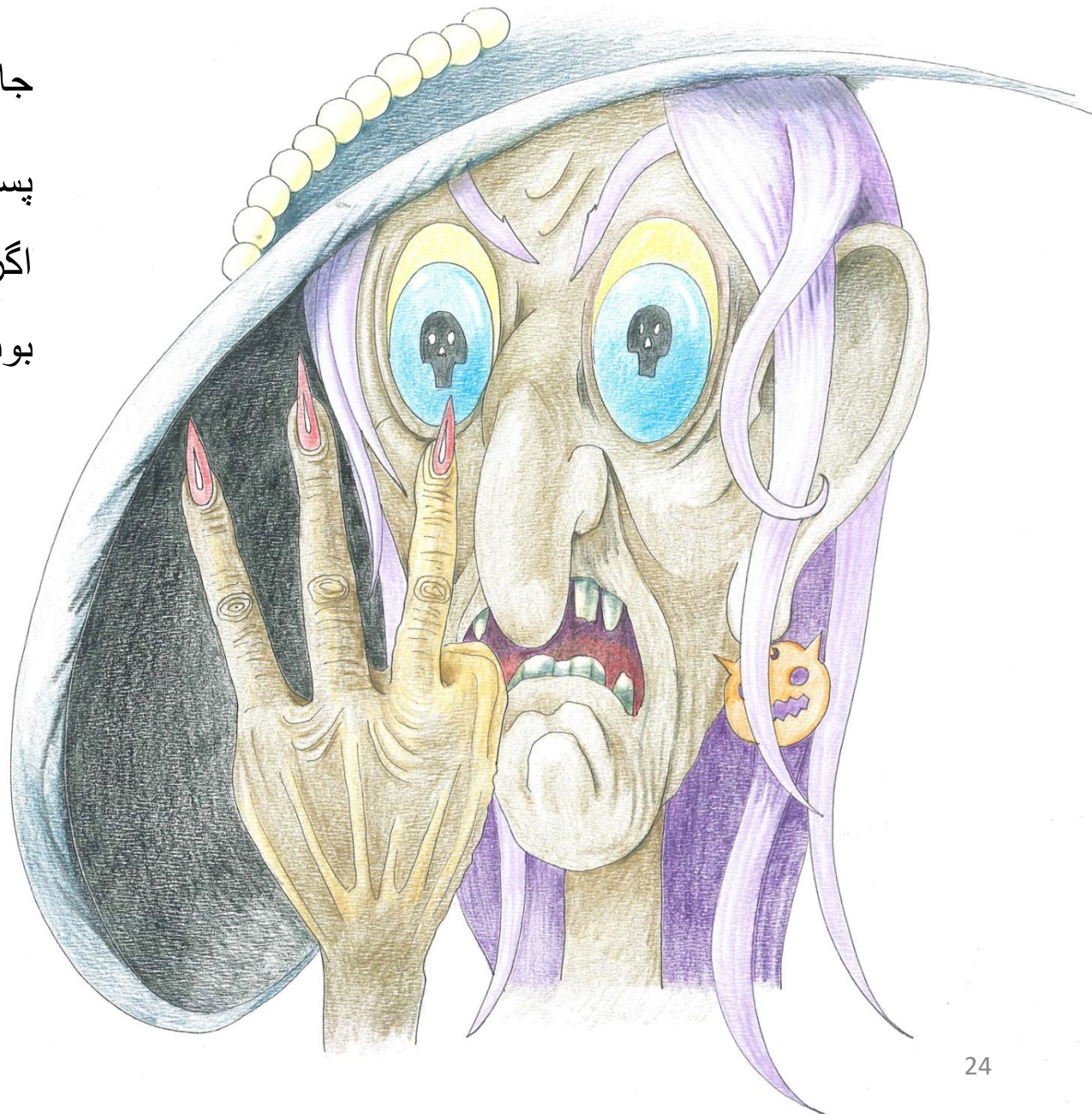
«Er du her for å gifte deg med prinsessa?» spurte hekse.

«Ja,» svarte Skomakergutten skjelvende.

«Da må du greie å gjøre tre oppgaver,» sa hekse.

«Hvis du ikke klarer en av dem, vil jeg vri om halsen på deg!»

«Gi meg oppgavene,» sa Skomakergutten redd.

جادوگر خرواری دانه های خاشخاش و ریگ را پیشروی
پسرک ریخت و گفت: "تا غروب این ها را از هم جدا کن و
اگر نتوانستی گردنت را میشکنم."

Da tømte hekse en haug med sand og masse bittesmå
valmuefrø foran ham.

«Du skal skille sanden fra valmuefrøene,» sa hekse.

«Rekker du det ikke til solnedgang, vrir jeg om halsen på
deg!»

پسرک دست به کار شد و دانه ها را شروع به جدا کردن از ریگ کرد.
کار کرد و کار کرد و نزدیک غروب شد ولی هنوز هم بسیار مانده بود.
پسرک با خود گفت: "من که نمی توانم این کار را انجام بدهم. حالا جادوگر
می اید و گردنم را میشکند." دفعتن حس کرد چیزی بین انگشتان پایش راه
میرود. مورچه ها بودند که به کمکش آمده بودند!

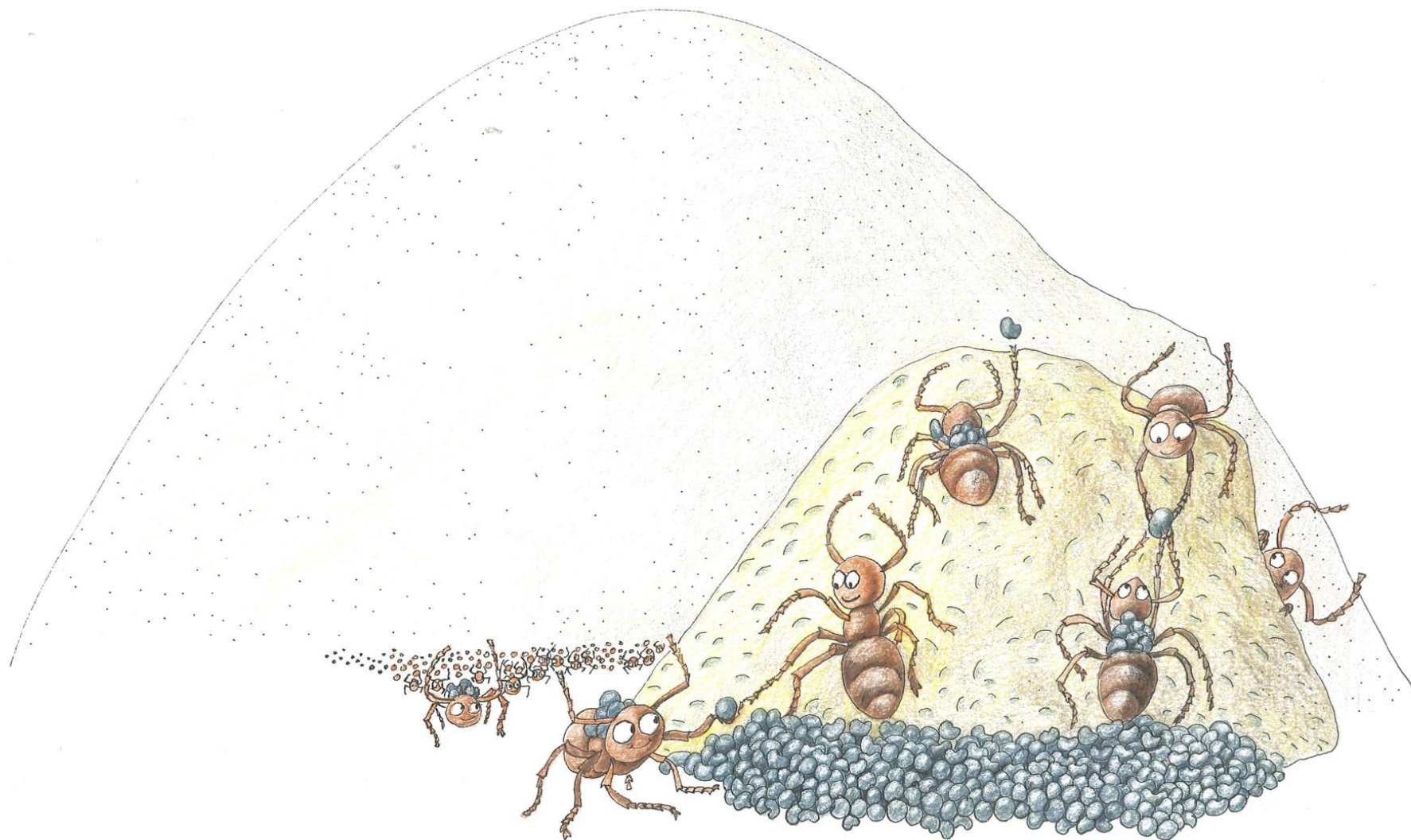
Gutten satte i gang. Han tok ett og ett av valmuefrøene ut fra
sanda.

Han jobbet og jobbet, helt til sola begynte å gå ned. «Det er fortsatt
masse igjen,» sa gutten sliten.

«Jeg klarer ikke mer. Nå kommer hekse til å vri om halsen på meg!»

Plutselig følte han noe som rørte på seg. Det var maurene som
hadde kommet for å hjelpe ham!

مورچه ها دانه های خاشخاش را از ریک جدا کردند و در یک چشم بهم زدن کار انجام شد.

Maurene satte i gang og skilte valmuefrøene fra sanda. Og på én, to, og tre var jobben gjort!

پسرک سطل هایی دانه خاشخاش و
ریگ را که از هم جدا شده بودند
نزد جادوگر برد. جادوگر ناراضی
گفت: " اینبار چانس با تو بود."

Gutten tok med seg bøtta med
valmuefrø, fri for sand, og løp til hekse.
«Nå hadde du flaks!» sa hekse irritert.

روز بعدی جادوگر یک کار مشکلتری به پسر بوت دوز داد.
او گفت: "کلید اتاق شاهدخت در بین آب دریاچه افتاده. برو و
آنها پیدا کن، اگر تا شب نتوانستی آنها پیدا کنی، گردنت را
میشکنم." و با خنده بلند دور شد.

Dagen etter ga hekse Skomakergutten en
enda vanskeligere oppgave:

«Nøkkelen til rommet til prinsessa har falt ned i elven.

Finn den! Rekker du det ikke til i kveld, vrir jeg
om halsen på deg!» sa hekse mens hun lo høyt.

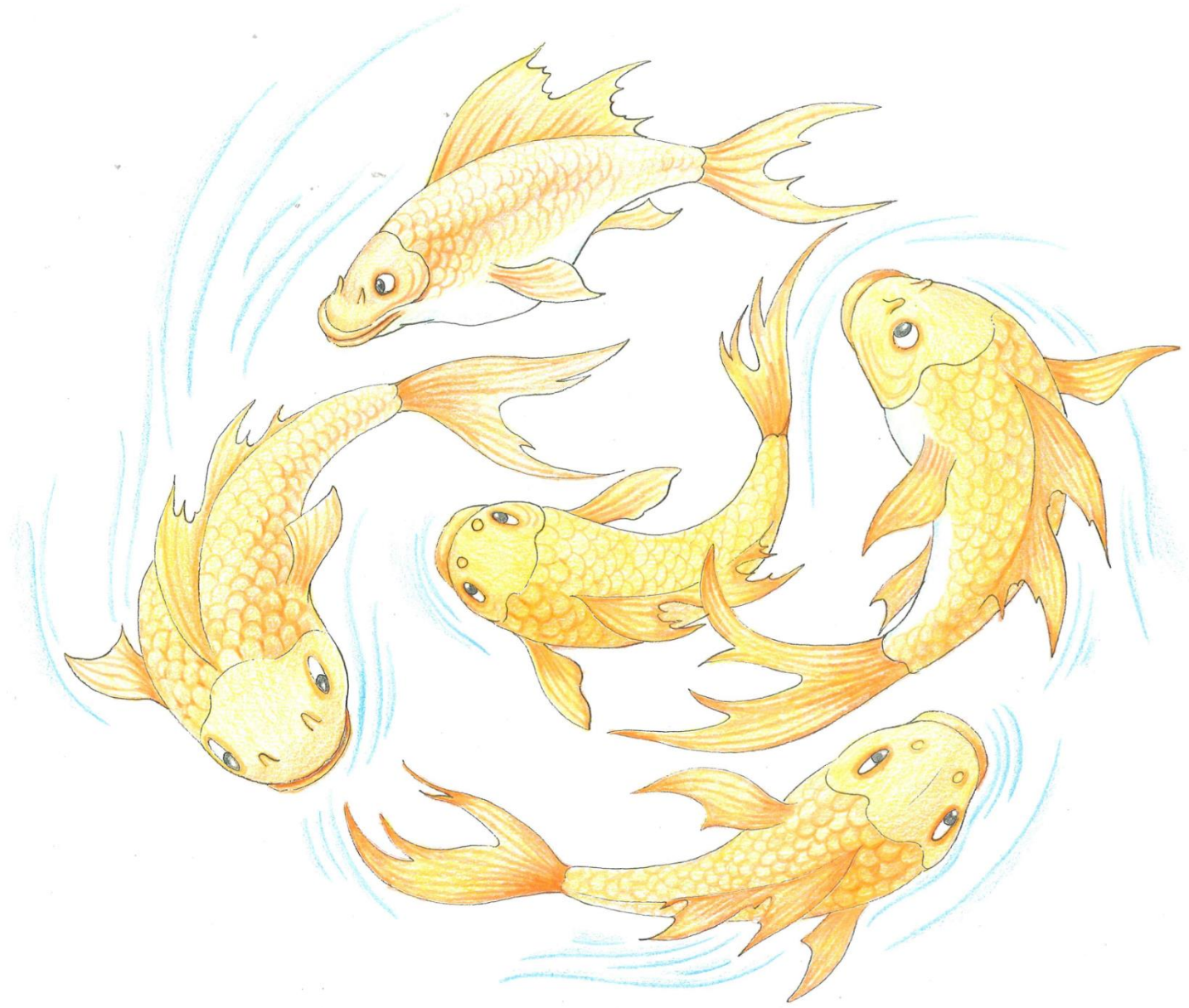
سر بوت دوز نزدیک دریاچه رفت و
شروع به جستجوی کلید نمود. ولی دید
نمی تواند آبیازی کند. نزدیک غروب
آفتاب شده بود و پسرک با خود گفت: "
حالا چکار کنم؟ جادوگر گردن مرا
میشکند"

Skomakergutten gikk til elven og
begynte å lete etter nøkkelen. Men
så kom han på at han ikke
kunne svømme! «Hva skal jeg gjøre
nå, hekse kommer til å vri om halsen
på meg», sa gutten i det sola
begynte å gå ned.

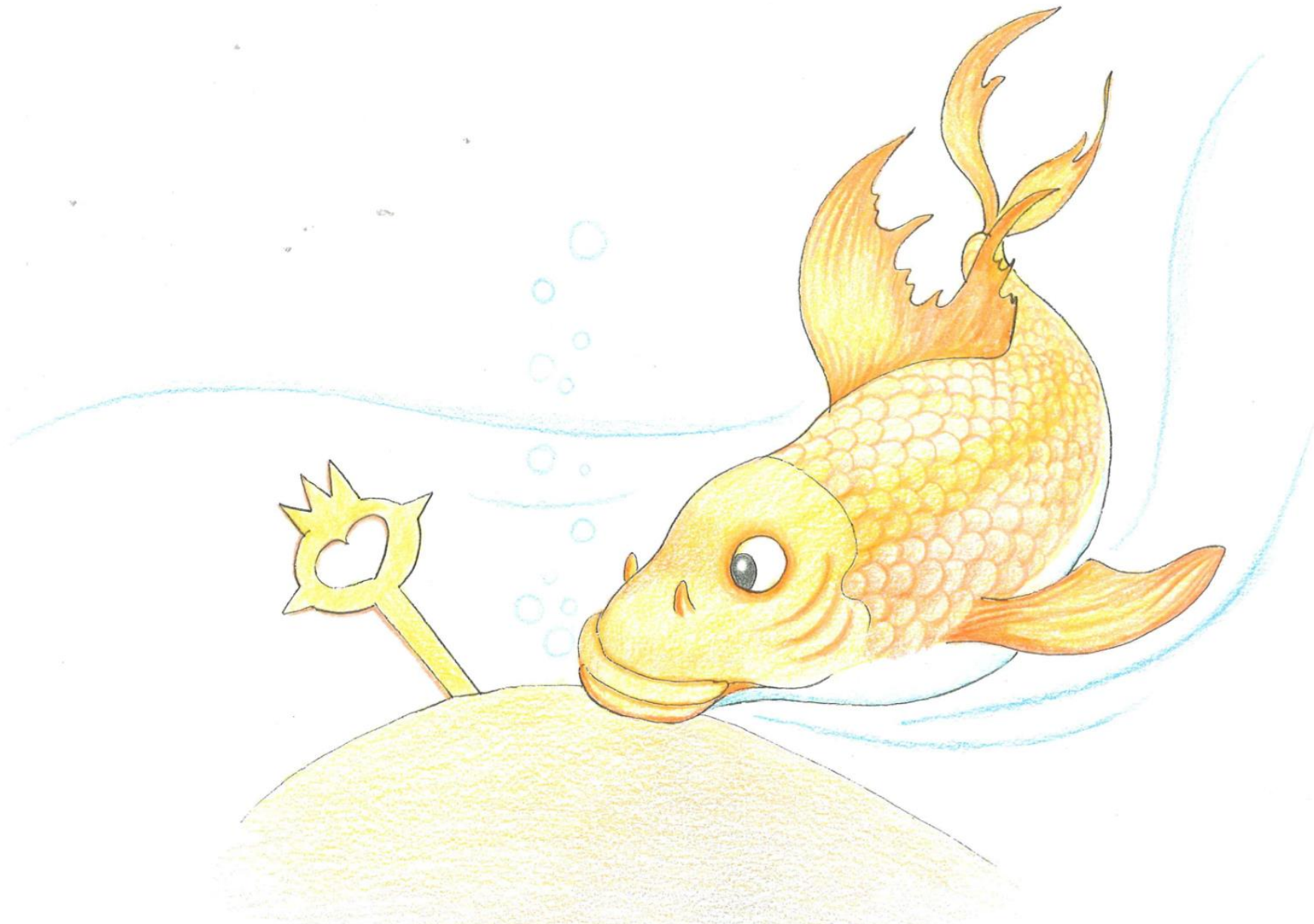
دفعتن به رویش چند قطره آب پرید و او به دریاچه دید.

Plutselig sprutet det noen vandrdåper i ansiktet hans. Han så ned i elven.

ماهی های طلایی به کمکش آمده بودند.

Der var alle gullfiskene! De hadde kommet for å hjelpe ham.

ماهی ها تا قعر (زیر دریا) رفتند و کلید را پیدا کردند.

Fiskene svømte til bunnen og fant nøkkelen som var gravd ned i sandbunnen.

و آنرا به پسرک دادند.

De ga nøkkelen til gutten.

پسرک با خوشحالی دویده دویده کلید را به
جادوگر برد و گفت: "من کلید را پیدا
کردم!" جادوگر بیشتر ناراضی به نظر
آمده گفت: "باز هم چانس با تو بود."

Gutten sprang bort til hekse og sa: «Jeg
har nøkkelen!» «Nå hadde du flaks,» sa
hekse enda mer irritert.

جادوگر پسرک را با خود روی جاروی جادویش
نشانده و پرواز کنان خود را تا بالای قلعه که اتاق
شاهدخت بود رساندند.

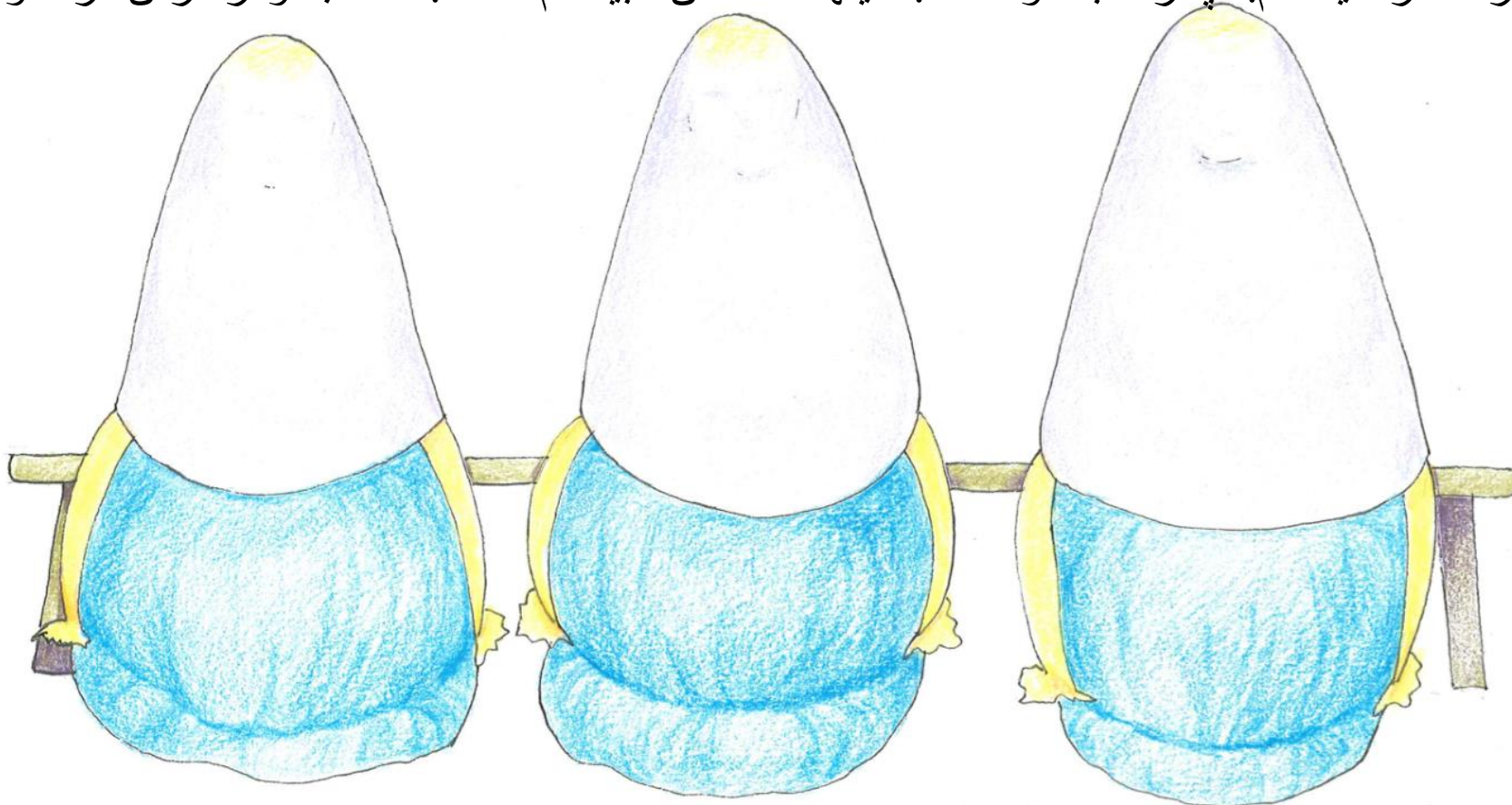
Så satte Skomakergutten og hekse seg
på feiekosten til hekse og fløy opp trappa
til slottstårnet.

De satte inn nøkkelen og åpnet døra
til prinsessens kammer.

در آنجا سه دختر نشسته که سر همه یک رقم شال است. شال دراز نقره ای. جادوگر به پسرک گفت: " حالا اگر حدس بزنی که کدام یک از این دختر ها شاهدخت است با او عروسی خواهی کرد ولی اگر

حدست غلط بود، گردنت را میشکنم." پسرک با خود گفت: " اینها که کاملن شبیه هم هستند. حالا جادوگر گردن مرا خواهد شکست."

Der satt det tre kvinner dekket med lange, hvite slør. Alle så like ut! «Hvis du gjetter hvem som er prinsessa, kan du gifte deg med henne. Gjetter du feil, vrir jeg om halsen på deg!» sa hekse «De ser jo helt like ut!» sa gutten. Nå kommer hekse til å vri om halsen på meg!»

دفعتن صدایی شنید "بززرززرززرززرززرز" بالا نگاه کرد
و دید زنبور ها از درز کلکین یکی پشت دیگری داخل
میشوند و بالا فاصله همه زنبور ها آنجا بودند.

«Bzzzzzzzzzzzz», hørte han plutselig.

Han så opp, og inn gjennom vinduet fløy det inn bier, den
ene etter den andre. Plutselig var alle biene der!

زنبور ها در اطراف سر یکی از دختر ها حلقه زده تاج درست کردند. پسرک به سمت دختری که زنبور ها دور سرش حلقه بسته بود اشاره کرد و گفت: "او شاهدخت است! او که تاج طلایی بسر دارد"

Biene svermet rundt en av de tre tilslørte kvinnene, og sammen formet de en vakker gullkrone over hodet hennes. «Det er prinsessa! Hun med gullkronen på!» sa gutten og pekte på hun som var omsvermet av biene.

زده بود. جادوگر بسیار ناراضی و
عصبانی گفت: " اینبار واقعن چانس با
تو بود. دختر ها شال های شان را پس
زدند و معلوم شد که پسر بوت دوز
درست حدس "

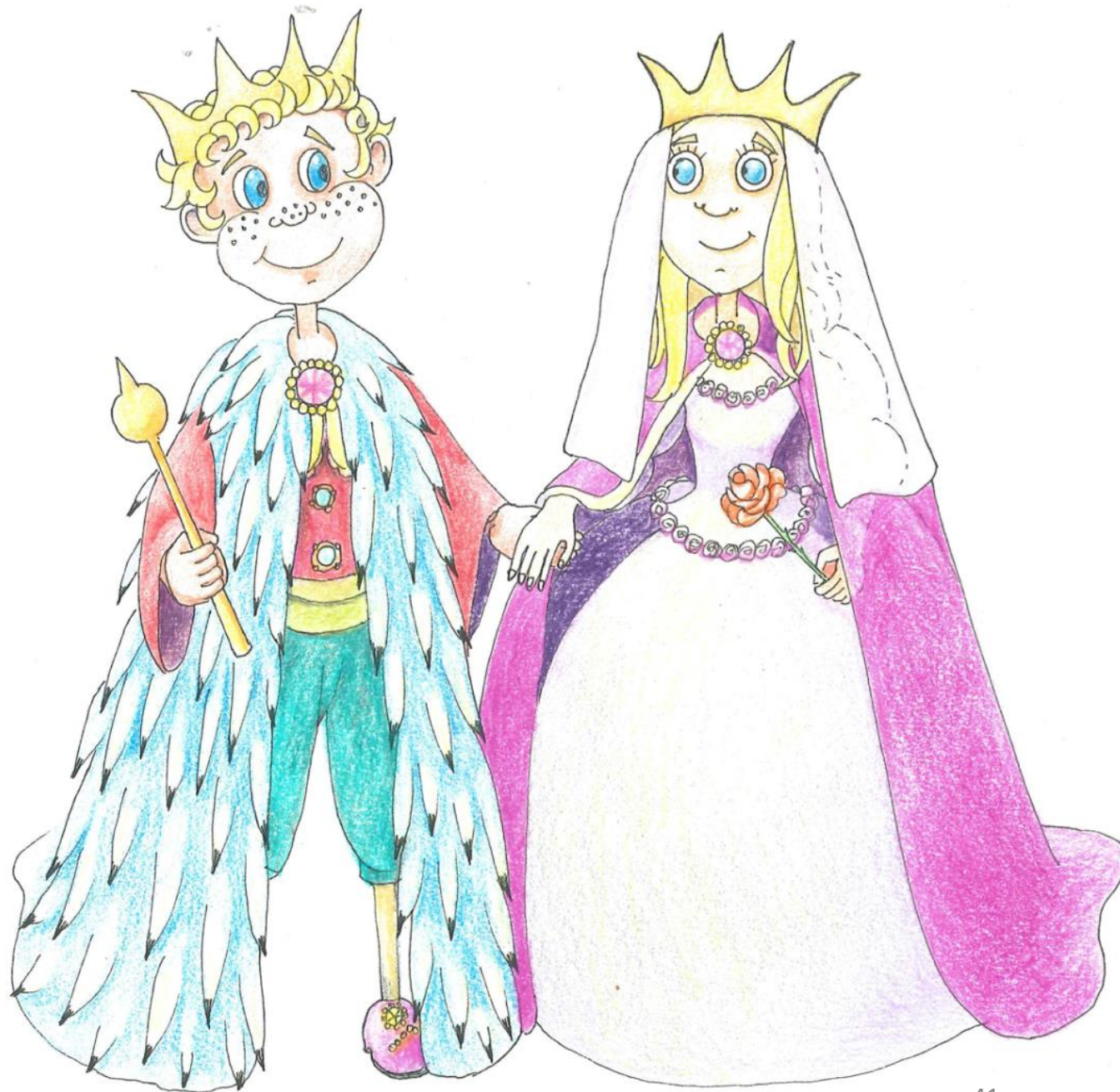
Kvinnene fjernet ansiktsslørene
sine, og det viste seg at gutten
hadde gjettet riktig.
«Nå hadde du jammen meg flaks!»
sa hekse sint og irritert.

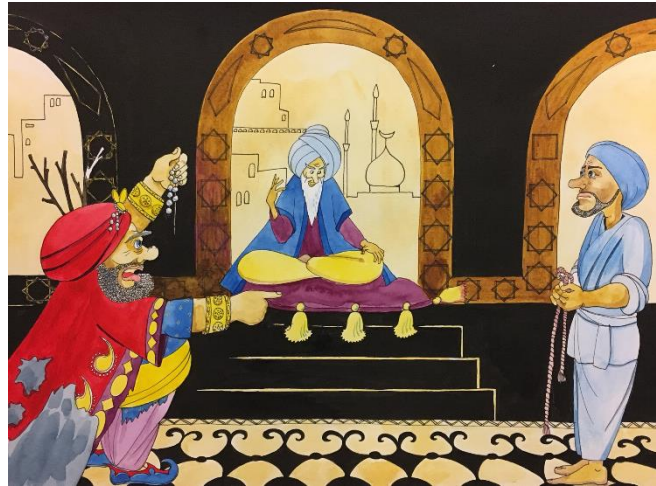
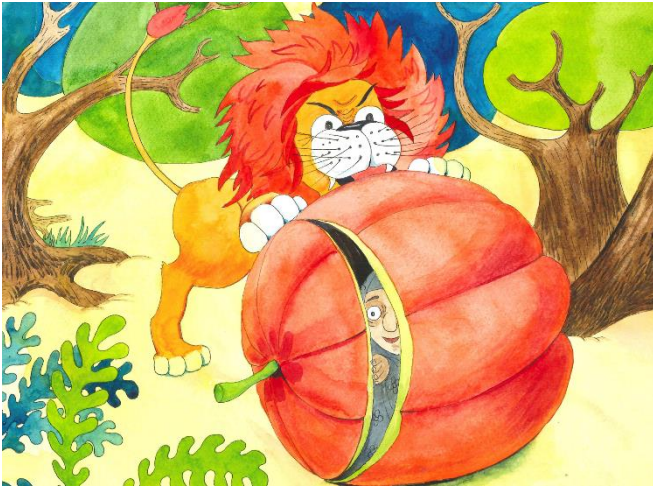
جادوگر روی قولش ایستاد و پسر بوت دوز با
شاهدخت عروسی کرد و پادشاه شد. از امروز به بعد
هیچ بوت دوز عصبانی و هیچ جادوگر زشتی که به
آنها آزار برساند نبود. قصه ما همین بود.

Heksa holdt ord og Skomakergutten fikk gifte seg
med prinsessa og ble konge i landet.

Etter den dagen var det ingen sinte skomakere eller
onde hekser som plaget dem lenger.

Snipp snapp snute, så var eventyret ute.

Finn flere fortellinger på

nafo.oslomet.no

Fortellingen er laget med illustrasjoner fra Svetlana Voronkova